

ГЛАВА ОСМА.

Нѣколко думи за политическо-то състояніе на България въ 2-ра-ша половина на 14-тии вѣкъ. Погледъ върхъ внж-шременно-то състояніе на Българска-ша църква и върхъ духовно-то Българско просвѣщеніе прѣзъ Търновскіи периодъ.

Тежки врѣмена настанахъ зарадъ България слѣдъ смъртъ-та на достославнии ѣ царъ Александръ, която се случи въ 1353 г. Османли-тѣ, които Византійскіи правитель Йоаннъ Кантакузинъ викна на помощъ противъ Сръби-тѣ и противъ Българе-тѣ, като стѣпнихъ на Балканскіи полуостровъ и се опознахъ съ негови-тѣ природни богатства, не имъ се пощѣ да се врънжтъ вѣче въ Азія. — Намѣсто да помагатъ на Византійци-тѣ, тѣ наченахъ да покорявжтъ градове, села и цѣли области безъ да искжтъ да знажтъ, кому тѣ принадлежжтъ: на Сръбе-тѣ или на Българетѣ, или пакъ на Византійци-тѣ, на които тѣ додохъ ужъ на помощъ. Пó-старій сынъ на Уршана, знаменити Сулейманъ, като се утвърди въ Галиполь, 1357 г. въ скоро врѣме превзе околни-тѣ градове: *Болгаръ-кею, Малгара, Родосхо, Иисала* и лесно расширяваше владѣнія-та си на Сѣверъ покрай Марица, а на Истокъ къмъ Чорла. Въ 1358 г. Сулейманъ умрѣ, и негово-то мѣсто зае братъ му Муратъ, който съвсѣмъ вѣче утвърди владычество-то на Османли-тѣ въ Европа. — Въ 1361 Муратъ превзе Адрианополь, най-првѣи градъ въ Тракія, а заедно съсъ него и всички почти византійски владѣнія въ Тракія. Въ ржцѣ-тѣ на Византійскіи Императоръ, оставаше слѣдъ това само Константинополь съ областъ-та, която се нахожда около него. — Тогава побѣданоснитѣ Османли вдигнахъ сили-тѣ си на Сръбія и България. Този страшенъ врагъ